

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

“ไม่ว่ากาลเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด
หัวใจของซำรักเจ้าไม่เคยเปลี่ยน”

ทรายรัก รอยปาฏิหาริย์

รพีด

บทนำ

ณ ท่าอากาศยานนานาชาติประเทศอียิปต์ ท่ามกลางผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ สองนักท่องเที่ยวสาวชาวไทยเดินออกมาจากทางออกผู้โดยสารขาเข้า

คนหนึ่งแต่งตัวเรียบร้อย แลดูบอบบางอ่อนหวาน อีกคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าแนวทะมัดทะแมงแลดูแข็งแกร่งห้าวหาญ หญิงสาวสองคนเดินถือกระเป๋าขนาดย่อมคนละใบ สอดสายสายตาหาคนที่ทางโรงแรมส่งมารับเพื่อพาไปพักยังโรงแรมแกรนด์ โรงแรมขนาดใหญ่ใจกลางเมืองระดับห้าดาว ตามที่สองสาวชาวไทยได้จองที่พักไว้ก่อนหน้า

“พี่จ๋า ไม่เห็นมีคนมารับเลย”

กันยา หญิงสาวอายุยี่สิบสองปี รูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวเนียน ดวงตากลมโต จมูกโด่งเป็นสันรับกับใบหน้ารูปไข่ แลดูอ่อนหวานน่ารัก บอบบาง น่าทะนุถนอม เอ่ยถามหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่มีชื่อเล่นว่า จี๊ หรือ กุ๊มภา หญิงสาวอายุยี่สิบสามปี รูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวละเอียดย ดวงตาเรียวเล็ก ตัดผมซอยสั้นท่าทางทะมัดทะแมง หน้าตาแลน่ารักเรียบๆ ไม่มีอะไร

โดดเด่นซึ่งเป็นพี่สาวของเธอ

“รอดเดี่ยวลิ เดี่ยวก็มา ใจร้อนไปได้” กุมภาทอบน้องสาวคนสวย พร้อมกับมองไปรอบๆ บริเวณ “นั่นไง โนน...ป้ายชื่อเราสองคน”

กุมภาก็ไปทางขวามือ และโบกมือให้คนที่มารับเธอสองคน “ทางนี้ค่ะ”

“ขอโทษครับที่มาช้า” ชายวัยกลางคนกล่าว จากนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าเดินทางจากมือสองสาวไปถือไว้

“ไม่เป็นไรค่ะ ดีกว่าไม่มา” กุมภายิ้ม เอ่ยตอบชายที่มารับ

“ครับ เราไปที่โรงแรมกันเลยนะครับคุณผู้หญิง”

“ค่ะ” สองพี่น้องรีบตอบพร้อมกัน เพราะตอนนี้ใจของทั้งสองคนไปถึงโรงแรมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ภายในโรงแรมแกรนด์ดา ห้องพักหมายเลขห้าศูนย์สี่ หลังจากสองสาวมาถึงห้องพักและจัดเก็บข้าวของเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็นยาก็เอ่ยปากถามพี่สาวด้วยความกระตือรือร้น

“พี่จู้ เดี่ยวเราจะไปเดินเล่นกันเลยหรือเปล่าคะ”

“ไปสิ จะพลาดได้ไง เดี่ยวไม่คุ้ม มาทั้งที่จะอยู่แต่ในโรงแรมก็เสียหายหมด วันนี้เราไปเดินเล่นแถวๆ นี้ก่อน เดี่ยวพรุ่งนี้เราค่อยเอาจริงเสร็จหรือยังล่ะ จะได้ไปกันเลย”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ ไปกันได้เลย”

กุมภายิ้ม มองน้องสาวด้วยแววตารักใคร่ จากนั้นจึงพร้อมใจกันออกจากห้องเพื่อไปเดินเล่นตามที่ได้ตั้งใจไว้

สองสาวเดินไปเรื่อยๆ ตลอดทางมีสายตาของคนที่เดินผ่านไปผ่านมาจับจ้องอยู่เสมอ กุมภาสังเกตเห็นได้โดยตลอด ประสบการณ์หลายอย่างในชีวิตทำให้เธอต้องดูแลทั้งตัวเองและน้องสาว การสังเกตหรือการระมัดระวังตัวจึงเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของกุมภา และเธอก็รู้ว่าทำไมใครๆ

จึงชอบมองมาทางเธอทั้งสองนัก

แต่ถ้าจะให้ถูก น่าจะมองมาที่น้องสาวของเธอคนเดียวมากกว่า ส่วนตัวเธอนะหรือ ถ้ามาคนเดียวรับรองได้เลย ไม่มีใครมามองให้เสียสายตาหรอกหน้าแนวบ้านๆ ขนาดนั้น แต่จะทำอย่างไรได้ การมีน้องสาวที่ทั้งสวยและแสนเรียบร้อย แถมยังเรียนเก่งอย่างนี้ ก็คงต้องทำใจละ

และด้วยหน้าที่ของพี่สาวผู้อุทิศตนเพื่อน้อง เธอจึงต้องทำหน้าที่นี้ให้สุดความสามารถด้วยการเป็นผู้พิทักษ์น้องสาวคนสวย จนเพื่อนๆ ต่างพากันลือว่าหวงน้องสาวจนเกินเหตุ ระวังจะขึ้นคาน กุมภากเองก็ยิ่งสงสัยว่า มันจะเกี่ยวกันไหม ระหว่างหวงน้องกับขึ้นคาน

“ยา เป็นยังไงมาอีปีบต์แล้ว เหมือนในฝันไหม” กุมภาหันไปถามน้องสาวหลังจากที่เดินกันมาได้สักพัก

“พี่จ้ ที่ยาฝันมันบอกไม่ถูกหรอกนะ บ้านเมืองมันแปลกๆ ยังไงไม่รู้” ก้นยาตอบพี่สาวพร้อมกับการคิดถึงเรื่องความฝันที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็กๆ ทุกครั้งเวลาที่ไม่สบาย ก้นยามักจะฝันถึงเรื่องราวแปลกๆ ซ้ำไปซ้ำมาเกี่ยวกับบ้านเมืองโบราณ สมัยไหนเธอก็ไม่รู้แน่ชัด แต่จะมีทะเลทรายเว้งว่าง และพีระมิดขนาดใหญ่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยทุกครั้ง

“คราวนี้ถ้ายาได้เห็นทะเลทรายของจริง พี่รับรองได้เลยว่ายาคงต้องเลิกฝันแน่”

กุมภากอน้อง คราวนี้ที่ตั้งใจมาที่นี่ก็เพื่อจะได้ลบความฝันของก้นยา ออกเสียที ฝันมาได้ตั้งแต่เด็กๆ เรื่องทะเลทราย พีระมิด กุมภาสงสัยว่าน้องเธอต้องอินกับหนังสือการ์ตูนมากไปตั้งแต่เด็กๆ ไม่สบายที่ไฝมันทุกที เห็นแล้วปวดหัว เธอจึงคิดว่าพามาให้เห็นกับตาเลยดีกว่า จะได้รู้ว่าของจริงเป็นอย่างไร ด้วยเหตุนี้หลังจากที่เธอและน้องเรียนจบพร้อมกัน กุมภาจึงให้ของขวัญแก่ทั้งตัวเองและน้องสาวด้วยการมาเที่ยวที่อียิปต์สองสัปดาห์ แล้วจึงค่อยกลับไปทำงานทำ

“ตอนนี้เย็นมากแล้ว หาอะไรกินกันก่อนดีกว่า ยา แล้วค่อยกลับ

โรงแรม เอาร้านหมู่นุ่ม ทำทางนำอร่อย คนเยอะดี” กุมภาพุต และชี้ไปทางร้านที่อยู่ติดหัวมุมถนน

“คะ พี่จี้ ยังไงก็ได้”

“โอเค งั้นไปกินร้านหมู่นุ่มแหละ เสร็จแล้วค่อยกลับโรงแรม” พุดจบ กุมภาพักิพาน้องสาวเดินไปยังร้านอาหารที่ตนเองหมายตาไว้

หลังจากจัดการกับอาหารหน้าตาแปลกๆ สองสามอย่าง กุมภาพักิพุดอย่างมีความสุข

“อร่อยดีเนอะ”

“พี่จี้ คุณยายคนนั้นเขามองมาทางเราตลอดเลย”

“พี่เห็นแล้ว ถ้ายายแกไม่เดินมาหาเรื่อง เราก็อยู่เฉยๆ เอะอะ”

“คะพี่ พี่จี้ พี่จี้ เขาเดินมาทางนี้” ก้นยารึบกระซิบบอกพี่สาว

“ไม่ต้องกลัว เต็มพี่จัดการเอง” กุมภาพอก พร้อมหันหน้าไปทางหญิงชราที่กำลังเดินเข้ามา

หญิงชราเดินตรงมาที่โต๊ะของสองพี่น้อง เมื่อเดินมาถึง หญิงชราหยุดยืนแล้วมองหน้าก้นยารึบด้วยแววตาเคร่งเครียด จากนั้นก็เอ่ยประโยคที่ทำให้สองสาวถึงกับอึ้งไปอีตี่ใจ

“เจ้า...ไม่มีอนาคตในโลกปัจจุบัน!”

“อ้าวๆ หมายความว่าไง พุดให้มันดีๆ นะคุณยาย อยากหาเรื่องหรือคุณทวด” กุมภาพุต มองหน้าหญิงชราอย่างไม่ชอบใจ

“มันเป็นไปตามพรหมลิขิต นังหนู ไม่มีใครฝืนลิขิตชะตาชีวิตได้” พุดจบหญิงชราทักหันมามองหน้ากุมภาพักิๆ ก่อนจะออกอาการตกใจจนตาเหลือก

“ตัวแถมหรือเนีย โอ้...ไม่...ไม่นะ”

หญิงชรารีบหันหลังให้พี่น้องสองสาวทันทีที่พุดจบ แล้วเดินเหมือนวิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้คนถูกกล่าวถึงนั่งหน้าอกบุญไม่รับ หน้าหงิกงอด้วยความงุนงงและไม่ชอบใจอย่างยิ่ง

“พี่จี้ อย่าโกธธยายคนนั้นเลยนะคะ แกลงพูดเพื่อเจ้าเท่านั้นเอง
อย่าไปสนใจแกเลยคะ”

กันยาเอ่ยปลอบพี่สาวที่กำลังโมโหกับคำว่า ‘ตัวแถม’ ของหญิงชรา
แต่ลึกๆ ภายในใจก็เริ่มคิดถึงสิ่งที่อีกฝ่ายบอกด้วยความสับสนวุ่นวาย

“จะไม่ให้พี่โมโหได้อย่างไร พูดยมาได้...ตัวแถม”

กุมภาพูดไปพลางโมโหไปพลาง ยายทวดนั้นต้องเสียสติแน่ๆ เธอ
นี่นะ...ตัวแถม นักกีฬายูโดสายดำ ติดทีมชาติมาตั้งแต่อายุสิบสี่ เพิ่งเลิก
เล่นทีมชาติให้รุ่นน้องได้เกิดบ้าง มีดีกรีเหรียญทองทั้งซีเกมส์ เอเชียนเกมส์
แล้วยังโอลิมปิกอีก เทควันโดก็ทีมชาติเหมือนกัน เหรียญเพียบ ยังมียิงปืน
ยิงธนู โอ๊ย...กีฬาเยอะแยะตาลาย จนเธอได้ฉายาว่าสุดยอดนักกีฬา
หลากหลายยอดเยี่ยม แล้วจะมาเป็นตัวแถมนี่นะ เซ็งจิตจริงๆ เลย

“โอ้ พี่จี้ พี่จะมาเป็นตัวแถมได้อย่างไร พี่สาวของยาเก่งออก” กันยารู้
จุดอ่อนของพี่สาวตนเองดี ถ้าโดนใครชมเรื่องความเก่งจะอารมณ์ดีขึ้นมา
ทันที

“ขอบใจที่ชมพี่ ยายทวดนั้นสงสัยจะสติไม่เต็ม ยาก็อย่าไปใส่ใจ
คำพูดของแกเรื่องยาด้วยละ” กุมภาเริ่มคลายโมโหเรื่องตัวแถม แต่ถึง
อย่างไรก็ยังหงุดหงิดอีกนิดหน่อยถึงเรื่องที่หญิงชราคนนั้นพูดถึงกันยา
เพราะเกรงว่าน้องสาวของเธอจะคิดมาก “งั้นกลับโรงแรมไปนอนพักผ่อนกัน
ดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยมาทะเลาะให้หัวอียิปต์”

“คะ พี่จี้” กันยายืมให้พี่สาว แล้วทั้งสองคนก็เดินกลับโรงแรม เพื่อ
เตรียมพร้อมสำหรับการทะเลาะอียิปต์ในวันพรุ่งนี้

เช้าวันใหม่ กุมภาและกันยาออกท่องเที่ยวไปตามสถานที่สำคัญต่างๆ
ตามคู่มือท่องเที่ยวอียิปต์ที่ซื้อมาจากเมืองไทย รวมทั้งคำบอกเล่าของ
พนักงานโรงแรมว่ามีสถานที่ท่องเที่ยวอะไรบ้างที่น่าสนใจ

“พี่จี้ เตียวเราไปต่อกันที่พีระมิดรารอสนะคะ ยายอยากดู เขาเล่ากัน

ว่าฟาโรห์รารอสเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่มากเลยนะคะ เก่งไปหมดทุกด้าน”

“เอาสิ ไปพิระมิดรารอสก็ได้ แต่ที่สุดท้ายแล้วนะ ร้อนซะมด” กุมภาทอบน้องสาว พร้อมทั้งโบกกระต๊ากไปมาเพื่อพัดคลายร้อนหลังจากไปไถ่มนานี้เกือบทั้งวัน เธอเองไม่คิดว่ากันยาจะตื่นตาตื่นใจกับสถานที่สำคัญต่างๆ ของประเทศอียิปต์ได้ขนาดนี้ โดยเฉพาะพิระมิดนั้น กันยาพูดถึงทั้งวัน ทำเอาตัวเธอต้องตามใจน้องสาวตามคำเรียกร้อง เพราะรู้ว่าถ้าไม่ไปวันนี้ กันยาต้องอนแน่ๆ

เมื่อมาถึงพิระมิดรารอส กุมภามองพิระมิดที่ยิ่งใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของอียิปต์แล้วสายตาระยะ ก่อนจะสังเกตเห็นว่าน้องสาวของเธอช่างให้ความสนใจแก่สถานที่นี้เหลือเกิน ซึ่งผิดกับเธอลิบลับ

‘ไม่เห็นมีอะไร มีแต่म्मมีแล้วก็มีมมี ของเก่าๆ ประวัติฟาโรห์เก่าๆ รูปปั้นหล่อเหมือนฟาโรห์ที่ใครๆ กริิดว่าหล่อนักหล่อหนา ดูไปก็งั้นๆ ไม่เห็นจะหลงจะหลอตรงไหน ตารึกก็โตเกินเหตุ จมูกโด่งเป็นสันใหญ่ชะนกลงมาทำรังได้ทั้งรัง ตัวก็ใหญ่เทอะทะเกินผู้คน ปากงั้หนาเตอะ โห้! ความหล่อที่ว่าเหลืออยู่ตรงไหนเนี่ย’ กุมภาคิดในใจ

“พี่จ้! ดูสิคะ น่าสนใจทั้งนั้นเลย ตามประวัติบอกว่าฟาโรห์พระองค์นี้ทรงเป็นนักปกครองที่ยิ่งใหญ่มาก เก่งไปหมดทุกด้าน มีพระสิริโฉมงดงาม มีสนมตั้งห้าพันคน แต่มีราชินีองค์เดียว ในประวัติศาสตร์ยังจารึกไว้ด้วยว่าพระราชินีมีพระสิริโฉมงดงามมากเหมือนกัน และทรงเป็นหญิงที่เปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญ ทรงรักราชินีมากประดุจดวงใจของพระองค์เองเลยด้วยที่สำคัญนะคะ พระราชินียังให้กำเนิดพระโอรสทั้งเก้าที่มีส่วนช่วยทำให้อียิปต์กลายเป็นอาณาจักรที่มีแต่ความมั่นคงยิ่งใหญ่สืบต่อมาอีกด้วย”

“โห้! ยา อย่าไปเชื่อประวัติศาสตร์มากนักเลย คิดดูนะ แคบอกว่ารักราชินีมากเนี่ยก็เชื่อยากแล้ว คนอาไร้! มีสนมตั้งห้าพันคน คิดแล้วชนลูกห้าพันหารสามร้อยหกสิบห้าวัน ได้สิบสามกว่าๆ ไซ้ใหม่ อู๊! น่ากลัวซะมดสิบสามปีกว่าๆ ถึงจะนอนกับสนมครบทุกคน อย่างนี้เนี่ยนะ บอกว่ารักราชินี

มาก เลียนจริง ๆ” กุมภาส่ายหน้า แล้วพูดต่อด้วยความมั่นใจ

“แล้วที่ราชินีมีพระโอรสตั้งเก้าคน วันๆ พี่ว่าคงไม่ต้องทำอะไรละมั้ง นอนรอนอย่างเดียว เต็มห้องเต็มห้อง อะไรจะขยันปานนั้น เขียนไว้เวอร์ ละไม่ว่า คนนะไม่ใช่หมู จะได้มีลูกดกพีบพีขนาดนั้น”

“พี่จึคิดได้ไงเนี่ยเรื่องนี้” กัณยาพูดพร้อมกับหน้าแดง ไม่รู้พี่สาวเธอ คิดเรื่องพวกนี้ได้อย่างไร มันดูตลกๆ ซอบกล

“และเรื่องที่เก่งไปหมดทุกด้านนะ พี่ขอเถียงใจจะขาด คนอะไรจะ เก่งไปหมดทุกด้าน ไม่มีทาง ไม่ได้เป็นตัวฮีโร่ในการ์ตูนนะยาจะดีเก่งไป หมด มันต้องมีคนคอยช่วยแนะนำ พี่ว่าก็คงเป็นพวกอำมาตย์ อุปราช ทำนองนี้แหละ แล้วในจารึกเขาก็ต้องใส่แต่สิ่งดีๆ เลิศๆ ไว้ก่อน จะได้ยิ่งใหญ่ เกียรติอะไรไป แผนการตลาดตื้นๆ แค่นี้พี่เรียนมานะ หลอกพี่ไม่ได้หรอก”

กุมภาก็ไม่รู้เป็นอย่างไร ตั้งแต่เธอเดินเข้ามาในพิระมิดรารอสแห่งนี้ เธอก็รู้สึกหั่นไส้แบบไม่มีสาเหตุ ใส่ตั้งแต่ตัวฟาโรห์ ประวัติที่เขียนถึง ไปจนถึงข้าวของเครื่องใช้

‘อะไรมันจะเวอร์ขนาดนั้น’

“ยา...ยา ดูอะไรอยู่”

“คือ...ยาดูรูปปั้นท่านแม่ทัพคูใจขององค์ฟาโรห์อยู่ค่ะ”

“ไหนๆ อืม หน้าตาไม่เลว ดูๆ แล้วไม่มู่หู่เหมือนฟาโรห์ รายนั้น หน้าตาค่าออกไปทางไม่ได้เรื่อง”

กัณยาหัวเราะเบาๆ พี่สาวเธอบอกว่าฟาโรห์หน้าตาไม่ได้เรื่อง ทั้งๆ ที่ ในประวัติศาสตร์จารึกไว้ว่าองค์ฟาโรห์รารอสหน้าตาหล่อมาก ไม่มีหญิงสาว คนไหนที่พบเห็นแล้วจะไม่หลงรักท่าน เธอรู้ดีว่าทำไมพี่สาวเธอจึงบอก แบบนั้น เพราะองค์ฟาโรห์ไม่ใช่ประเภทสูง ขาว ตี พี่จึมองอย่างไรก็ไม่เคย หล่อ อย่างมากก็แค่หน้าตาไม่เลว เหมือนท่านขุนพล

“ไปกันหรือยัง พี่หิวข้าวแล้วนะ”

“พี่จึ พรุ่งนี้ก่อนกลับโรงแรมเราแวะมาดูที่นี่กันอีกนะคะ”

“มาอีก? มาทำไม ไม่เห็นจะมีอะไรดูเลย เราดูกันไปหมดแล้ว”

“ยาชอบ ยาอยากมาดูอีก นะคะ นะคะ”

“ตามใจ จะมาดูทุกวันก็ได้ตามสบาย หรือจะเรียกให้บรรดาฟาโรห์ หรือขุนพลคีนซีพมานั่งคุยด้วยก็ได้นะ พี่ไม่ว่าหรอก” กุมภาพูดประจบประแจงก็สายหน้าและมองค้อนน้องสาว

“พี่ใจดีจริงๆ เลยค่ะ ยาร์กพี่จี้ที่สุดเลย” กันยาพูดพร้อมยิ้มประจบและกุมภาก็ต้องตามใจน้องสาวเหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มช่างประจบนั้น

ตลอดหกวันที่ผ่านมา ทุกเย็นก่อนกลับที่พัก กันยาจะชวนพี่สาวที่แสนดีแหวะไปที่พีระมิดรารอส และกันยาจะเดินสำรวจพีระมิดไปรอบๆ ทุกวัน แต่จะหยุดยืนมองรูปปั้นทั้งขององค์ฟาโรห์รารอส ขุนพล และเหล่าคนสนิททั้งหลายของฟาโรห์อยู่นานพอสมควร

ส่วนกุมภานั่งคอยน้องสาวอยู่หน้าทางเข้าพีระมิด โดยให้เหตุผลว่าเบื่อแล้ว นั่งคอยแก้เซ็งดีกว่า หรือไม่บางทีก็แอบเดินตามเข้ามาดูว่ากันยาทำอะไร พร้อมทั้งวิจารณ์เกมเห็บแנםเหมือนเช่นวันนี้

“ยาไม่แปลกใจหรอกว่าทำไมพีระมิดที่อื่นไม่เห็นมีรูปปั้นของคนอื่นเลยนอกจากฟาโรห์เจ้าของพีระมิด แต่พีระมิดที่นี้ถึงมีรูปปั้นคนอื่นมากมายเป็นสิบขนาดนี้ พี่ว่า...ฟาโรห์องค์นี้ต้องซีเหงาแน่ๆ สงสัยจะอยู่คนเดียวไม่ได้ แต่ก็แปลกเหมือนกันนะ ไหนบอกว่ารกราชินีหนักหนา ไม่เห็นมีรูปปั้นองค์ราชินีเลย”

“จริงด้วย ยาก็แปลกใจ ไม่เห็นมีรูปปั้นองค์ราชินีเหมือนพีระมิดอื่นๆเลย”

“พี่ว่า สงสัย...” ยังพูดไม่จบกุมภาก็หัวเราะคิกคักเบาๆ

“อะไรคะพี่จี้ พูดแล้วหยุดหัวเราะอย่างนี้ยาสงสัยนะ”

“พี่ว่าฟาโรห์นี้ อาจเป็น กอ เอ เกย์ ก็ได้นะ” พูดจบกุมภาก็หัวเราะ

ต่อ

“ไม่มั้งคะพี่ พระองค์ทรงรักราชินีมาก คงไม่ได้เป็นอย่างนั้นมั้ง”

“มันต้องใช่แน่ๆ” กุมภาพูดต่อด้วยสีหน้าจริงจัง “พี่มาคิดๆ ดูแล้ว ที่บอกว่ารักมากนะ คงต้องการกลบเกลื่อนเรื่องนี้ต่างหาก แล้วที่บอกว่ามีสนมห้าพันคนมันก็น่าสงสัยนะ พี่คิดว่าน่าจะเป็นการปั่นตัวเลขให้เยอะๆ เข้าไว้ จะได้ดูเป็นนักรักที่ยิ่งใหญ่ แพนดึ้นๆ อย่างนี้ปิดพี่ไม่ได้หรอก อันที่จริงรูปปั้นพวกที่เหลือนะสงสัยคู่รักกะมั้งนั่น ดูแต่ละคนสิ บิกบี้ชชะ” กุมภาพูดพลาบมองหน้ารูปปั้นคู่รักแต่ละคนขององค์ฟาโรห์

“พี่จึ๊คิดอย่างนี้ ถ้าองค์ฟาโรห์รู้เข้ามีหวังโมโหตายเลย”

กุมภาเดินมาหยุดหน้ารูปปั้นฟาโรห์รารอส พร้อมพูดเสียงดังต่อหน้ารูปปั้น

“ฟาโรห์รารอส ตกลงท่านเป็นเกย์ใช่ไหม” กุมภาเอียงหูเข้าไปใกล้หน้าองค์ฟาโรห์ “อ้อๆ อะไรวะ! เป็นเหวอ”

“พี่จึ๊...อะไรวะ”

“อ้อ ตกลงฟาโรห์เขายอมรับแล้วว่าตัวเองเป็นเกย์” พูดจบกุมภาก็หัวเราะร่วน

“พี่จึ๊เนี่ยจริงๆ เลย” กันยาส่ายหน้า ก่อนที่สองสาวจะหัวเราะออกมาพร้อมกันอย่างมีความสุขที่ได้มาเที่ยวในดินแดนแห่งนี้

เช้าวันที่แปดของการมาเที่ยวอียิปต์ สองพี่น้องตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่น พร้อมออกเดินทางไปเที่ยวพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติของอียิปต์ตามแผนที่วางไว้ หลังจากนั้นตอนบ่าย กันยาก็เอ่ยปากชวนพี่สาวเหมือนเคย

“ตอนบ่ายไปพีระมิดรารอสนะคะพี่จึ๊”

“จ๊ะ พี่อยากไปทุกวันเลย วันไหนไม่ไปพี่คงนอนไม่หลับแน่ๆ” กุมภาตอบประชดน้อง

“ดีนะที่พีระมิดอยู่ไม่ไกลจากโรงแรมเท่าไร ทำให้ไม่เหนื่อยมาก ไม่

อย่างนั้นฉันคงบ้าตายไปก่อน ให้ตายเถอะ! ที่นั่นมีอะไรดีนักหนา น้องสาวฉันถึงไปได้ทุกวันไม่ยอมเบื่อบ้างที เด็นจนจะจำทางได้หมดแล้ว' กุมภาคิดต่อแข็งๆ

เมื่อทั้งสองมาถึงพีระมิดรารอสในตอนบ่าย กุมภาขอรอน้องสาวอยู่ด้านนอกเหมือนเดิม วันนี้เธอไม่มีกะจิตกะใจเดินดูอะไรทั้งนั้น รู้สึกบรรยากาศมันวังเวงชวนหดหู่อย่างไรชอบกล

กุมภานั่งรอกันยามบนม้าหินติดทางเข้าพีระมิด และมองไปรอบตัวด้วยแววตาเบื่อหน่าย ก่อนได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายจากบรรดาคนพื้นเมืองที่ชี้ไปยังดวงอาทิตย์

กุมภาเงยหน้าขึ้นไปมองตามสัญญาณ เห็นดวงอาทิตย์เปล่งประกายแสงสีรุ้งทอดลงมายังกลางยอดพีระมิด ทำให้พีระมิดสวยงามขึ้นอย่างที่คุณภาไม่เคยเห็นมาก่อน

“ไปเรียกยาออกมาดูดีกว่า แผลก็ดี” กุมภาพูดเบาๆ กับตัวเอง จากนั้นก็รีบลุกขึ้นเดินเข้าไปในพีระมิดอย่างรวดเร็วและตรงไปยังห้องที่มีรูปปั้นทั้งหลายที่น้องสาวเธอชอบไปยืนดูอยู่คนเดียว

ทันทีที่กุมภาเดินเข้าไปในห้องเก็บรูปปั้น ก็เห็นแสงเหล่านั้นสาดส่องลอดเข้ามาด้านในพีระมิดจนเธอเห็นแสงสีรุ้งต่างๆ ได้ชัดเจน กุมภาประหลาดใจในสิ่งที่เห็น ก่อนดวงตาจะเบิกกว้างอย่างตกใจ เมื่อเห็นว่าแสงเหล่านั้นรายล้อมอยู่รอบตัวกันยา

“ยา ออกมานี่ก่อน” กุมภาตะโกนเรียกน้องสาวที่กำลังหันเหินด้วยความตระหนกสุดขีด

“พี่จี้ ยาขยับขาไม่ได้”

“บ้าเอ๊ย!”

กุมภากำลังจะตรงเข้าไปช่วยจุดน้องสาวออกมา แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็ทำเอากุมภาถึงกับใจหาย ขาของน้องสาวเธอกำลังลอยขึ้นจากพื้นและร่างกายเหมือนจะจางลงเรื่อยๆ กุมภารีบวิ่งฝ่าเข้าไปในวงล้อมของแสง

โดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

กันยาหน้าซัดเลือดเมื่อเห็นว่าตัวเองลอยอยู่ ร่างกายเจ็บราวไปทั่ว
“พะ...พี่จี้ ช่วยยาด้วย”

ร่างของกันยาลอยสูงขึ้น ทั้งยังค่อยๆ จางจนแทบไม่เป็นรูปร่าง กุมาภา
วิ่งเข้าไปในวงแสงใต้พอดี พร้อมกระโดดสุดแรงคว้าข้อเท้าของน้องสาวที่
ลอยอยู่สูงเกินกว่าจะกระโดดจับถึงส่วนอื่นได้ กุมาภายามใช้แรงทั้งหมด
ดึงกระซอกขาของกันยาไว้ไม่ให้ลอยขึ้นไปอีก

“ไ้บ้! แยกจะเอาน้องสาวฉันไปไม่ได้นะ ฉันไม่ยอม แน่จริงอย่า
เล่นของลิวะ” กุมาภาสบถต่ำ ออกแรงแข็งขึ้นสุดฤทธิ์ เธอจะไม่ยอมปล่อย
มือออกจากข้อเท้าของน้องเด็ดขาด

ด้วยความมุ่งมั่น กุมาภายื้อยุดจุดข้อเท้ากันยาเอาไว้เต็มแรง จนเธอ
รู้สึกได้ว่าร่างของกันยาไม่ได้ลอยขึ้นไปอีกต่อไปแล้ว

กุมาภายิ้มโล่งอก นึกว่าตัวเองเป็นผู้ชนะในเกมยื้อยุดครั้งนี้ ก่อนจะ
ต้องร้องออกมาสุดเสียง เมื่อก้มลงไปมองพื้น แล้วเห็นขาตนเองเพียงเงา
จางๆ

“เฮ้ย! เวรแล้ว”

พริบตาต่อจากนั้น ร่างของสองพี่น้องก็อันตรธานไป ทิ้งไว้แต่เสียง
ร้องตกใจของคนเป็นพี่สาวเอาไว้เบื้องหลัง ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับมา
เป็นปกติเหมือนเดิม

หลังจากนั้น ชาวนักท่องเทียวสาวชาวไทยสองพี่น้องหายตัวลึกลับไป
ในดินแดนทะเลทรายอันเว้งว่างก็ตามมา!

๑

ท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้ากลางทะเลทรายอันร้อนระอุ หญิงสาวสองคนนอนสลบไม่ได้สติอยู่บนพื้นทราย และแม้แต่ตอนที่ทั้งคู่สลบไสลซึ่งสติมือของร่างหนึ่งก็ยังจับข้อเท้าของหญิงสาวอีกคนเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ไม่มีที่ท่าว่าจะปล่อยมือสักนิด

เวลาผ่านพ้นจนตะวันเริ่มคล้อยต่ำ กลุ่มชาวไบน่า ชนพื้นเมืองเร่ร่อนที่มีแต่หญิงสาวนับร้อยชีวิต ก็ผ่านมาเห็นร่างสองร่างนอนแน่นิ่งบนพื้นทราย

“เนดา ทำไมผู้หญิงสองคนนั้นถึงมานอนอยู่กลางทะเลทรายล่ะ ดูสิ แต่งตัวแปลกชอบกล เราจะปล่อยไว้หรือช่วยพวกนางดี”

หญิงสาวนามเนดาผู้มีนัยน์ตาสีดำสนิทจ้องมองร่างบางทั้งสองร่างด้วยความใคร่รู้...ผู้หญิงสองคนนั้นช่างแปลกนัก ทั้งการแต่งกาย ทั้งรูปร่างที่บอบบางอ่อนแอ้น รวมทั้งสีผิวที่ขาวชวนมอง ดูแล้วช่างแตกต่างจากผู้หญิงที่นี่ โดยเฉพาะนางคนหนึ่ง ขนาดไม่ได้สติยังคงตามหาที่ตีไม่ได้

เนดา หัวหน้าชนเผ่าไบน่าพยักหน้าเรียกหญิงสาวคนอื่นให้เข้ามาช่วยประคองทั้งสองคนกลับไปพักที่กระท่อมซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากบริเวณนี้มากนัก

“ช่วยพวกนางก่อน เราชาวไปน่าน้ำไม่แล้งน้ำใจขนาดเห็นคนตายไปต่อหน้าต่อตาโดยไม่ยื่นมือเข้าช่วย” เนดากล่าวกับพวกพ้องที่เหลือ

“แต่ถ้าพวกนางเป็นคนของอาโมส พวกเราจะแย่นะ ที่พวกเรารอดมาได้จนถึงทุกวันนี้ เพราะพวกเราไม่เคยประมาท แต่ว่าถ้าพวกนาง...”

“หยุดเถอะ มิรันดา สองคนนี่ใกล้จะตายอยู่แล้ว ถ้าเราไม่ช่วยพวกนางคงไม่รอดคือนี่แน่ และข้าดูจากลักษณะของพวกนางคงไม่ใช่คนของอาโมสใจโหดทรอก ไอ้อาโมสคงไม่ปล่อยให้ผู้หญิงสวยขนาดนี้มาตายกลางทะเลทรายโดยที่ตัวมันเองนอนสบายอยู่ในบ้านของมัน” เนดาพูดเพื่อให้คนที่เหลือคล้อยตาม ไม่นานนักทุกคนก็พยักหน้าเห็นด้วย

หลังจากจัดการแบกทั้งสองร่างขึ้นหลังอูฐไปได้เรียบร้อย เนดาจึงหันมาสั่งการคนของตนเองด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“รีบกลับกันเถอะ ป่านนี้ทุกคนคงเป็นห้วงแยแ่แล้ว”

แสงแดดยามเช้าสาดส่องเข้ามาในกระท่อมหลังเล็ก แต่สองพี่น้องยังคงนอนหลับไหลไม่ได้สติ กระทั่งเวลาล่วงเลยผ่านไปจนตะวันเริ่มคล้อยต่ำหนึ่งในสองสาวก็เริ่มรู้สึกตัวลึบตาคืนด้วยความงัวเงีย ก่อนเจ้าตัวจะกวาดตามองไปรอบๆ อย่างแปลกใจ

“ยา...ยา ตื่นเถอะ” กุมภภาพลุคน้องสาวที่เพิ่งรู้สึกตัว

“พี่จี้ ที่นี่ที่ไหนคะ” กันยามองพี่สาวด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“เหมือนอยู่ในกระท่อม แต่ว่าเป็นที่ที่ไหนพี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

สองสาวนั่งนิ่งมองหน้ากันด้วยความสับสน คำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจพวกเธอมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร

“ยา พี่ว่าครั้งสุดท้ายที่พี่จำได้ เราอยู่ที่พีระมิดไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ เราสองคนอยู่ที่พีระมิด” กันยาตอบพี่สาว ความทรงจำเริ่มหลังไหลเข้ามาจนหน้าเริ่มซีด “พี่จี้ ยากแล้ว มันเหมือนในนิยายที่ยาเคยอ่านเลย”

กุมภาหัวเราะพรีตออกมาอย่างขี้ขโมย “ยา อ่านนิยายมากไป แล้ว คนบ้าที่ไหนจะข้ามภพข้ามชาติมาเป็นพันๆ ปีได้ อู๊ย...เราไม่ได้เล่นโดดหนังยางกันนะจ๊ะ จะได้กระโดดข้ามไปข้ามมา ตลกซะม๊ัด แล้วถ้าข้ามได้จริง เพียง! อิทธิฤทธิ์ช่างเหลือคณานับเกินจะเอ่ยจริงๆ เลย” กุมภาหัวเราะก๊ากอย่างขบขัน

เนดาเดินเข้ามาหลังจากได้ยินเสียงคนคุยกันลอดออกมาจากกระจงม
“พวกเจ้าตื่นแล้วหรือ”

สองพี่น้องหันมาตามเสียง แล้วทำหน้าที่แปลกใจเมื่อเห็นผู้หญิงที่เดินเข้ามา

“คุณเป็นใคร” กุมภาเอ่ยถามอีกฝ่าย

“ข้าชื่อเนดา เป็นหัวหน้าของที่นี่ แล้วพวกเจ้าล่ะเป็นใคร ทำไม่ถึงไปนอนสลบอยู่กลางพื้นทรายได้” เนดายิ้มให้สองสาว

“ฉันชื่อกุมภา แล้วพี่น้องสาวของฉันชื่อกันยา” กุมภาเป็นคนตอบแทนกันยาที่นั่งหน้าซีดเหมือนหวาดกลัวอะไรสักอย่าง

กันยากระซิบบอกพี่สาวเสียงลั่น

“พี่จ๋า พี่พูดภาษาอะไร มันไม่ใช่ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษนะคะ”

กุมภาอึ้ง...นั่นสิ ทำไมเธอถึงได้ตอบกับผู้หญิงคนนี้ได้ทั้งๆ ที่ไม่ได้พูดภาษาสากล เธอเข้าใจที่ผู้หญิงคนนี้พูด เธอตอบเป็นภาษาไทย แต่ทำไมเสียงที่เปล่งออกมามากลายเป็นภาษาอะไรก็ไม่รู้

“ยา ไหนลองพูดกับผู้หญิงคนนี้น้อยซิ”

กันยาพยักหน้า หันไปพูดกับเนดา “ฉันชื่อกันยา เป็นน้องสาวค่ะ”

สองพี่น้องถึงกับอึ้ง มองหน้ากัน จากนั้นกุมภาก็สบถแต่ออกมา

“อะไรวะเนี่ย ต้องมีใครเล่นตลกกับเราแน่ ให้ตายเถอะ เจ้าพ่อเจ้าแม่ไหนเนี่ย บ้าซะม๊ัด”

กันยาหันมาถามเนดาเบาๆ “คุณเนดาคะ ที่นี้ที่ไหนหรือคะ”

“อ้าว...พวกเจ้าสองคนไม่รู้หรือ ที่นี่เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเทพ

ตอนนี้เราอยู่ในทะเลทรายสะฮารา ทะเลทรายที่เป็นหัวใจแห่งมหานคร”

กুমภาเริ่มปวดหัว อะไรกันเนี่ย ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเทพ ทะเลทรายสะฮารา หัวใจแห่งมหานคร ยิ่งคิดกুমภายิ่งส่ายหัว ไอ้ที่พูดมามันมีอยู่ในสารบัญชหนังสือท่องเที่ยวไหมหว่า

“พวกเจ้าไม่รู้จักหรือ” เนดาถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

“ไม่เชิงค่ะ” กันยาตอบด้วยความลังเล

“ถ้าอย่างนั้นเจ้ารู้จักอียิปต์หรือไม่”

สองสาวพยักหน้าเริ่มยิ้มออก เมื่อเนดาพูดถึงประเทศอียิปต์

“เราอยู่ในอียิปต์หรือเปล่าคะ คุณเนดา” กันยาถามต่ออย่างใคร่รู้

“ใช่ ที่นี่คืออียิปต์”

“โอ้! หลงกลัวแทบแย ที่แท้ก็อยู่อียิปต์ เฮ้อ! นึกว่าจะมีเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่ไหนมาเล่นตลกให้ดูซะแล้ว” กุมภาหัวเราะหึๆ

“เจ้าพ่อเจ้าแม่อะไรกัน ข้าไม่เห็นรู้จัก” เนดาถาม สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก แค่เรื่องหลอกเด็ก ฮ่าๆๆ” กุมภาหัวเราะด้วยความขบขันในเรื่องที่เกิดขึ้น เธอกับน้องสาวคงสลบไปจนมีคนพามาพักที่กระโจมหลังนี้ แล้วเธอก็ตื่นหลังคิดตามน้องสาวผู้เพื่อน ทำเอาเธอเสียววาบไปเลย

กুমภาเริ่มคิดอย่างอารมณ์ดี

“ถึงยังไงพวกเราสองพี่น้องก็ต้องขอขอบคุณคุณเนดาด้วยนะ ที่พาเรามาพักที่นี่ เออ...แล้วจากที่นี่ไปโรงแรมแกรนด์โกลด์ไหม เราสองคนกลับกันเองได้ แค่คุณเนดาบอกทางมา ไม่ต้องไปส่งเราหรอก” กุมภาถามหญิงสาวนามว่าเนดาซึ่งตอนนี้ยืนทำหน้าที่เหมือนไม่เข้าใจสิ่งที่กুমภาเอ่ยถาม

“ข้าไม่รู้จัก อะไรคือโรงแรมแกรนด์ ทำไมพวกเจ้าพูดอะไรแปลกๆ”

“อ้าว โรงแรมี่อียิปต์นี่”

กุ่มภาเห็นเนดายังคงสายหน้า ไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด

“นั่นคุณพาเราไปส่งที่พระมิตราธอสก็ได้ คุณเนดา รู้จักใช้ไหม พระมิตราธอส”

เนดาพยักหน้าเป็นเชิงว่ารู้จัก ทำให้กุ่มภาเริ่มยิ้มออก...สงสัยสาวชนเผ่าในทะเลทราย ถ้าพูดถึงโรงแรมคงไม่รู้จัก

“แต่ว่าพวกเจ้าจะไปทำไมที่พระมิต มันเป็นเขตต้องห้าม มีแต่บรรดาเชื้อพระวงศ์และผู้ที่เกี่ยวข้องเท่านั้นถึงจะเข้าไปได้ มันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ คนอย่างเราเข้าไปไม่ได้หรอก”

“อะไร ห้ามเข้าหรือ ฉันเดินจนทะเลจุ่มทางได้หมดแล้วนะ” กุ่มภาชักมีน ตกลงว่าเธอหรือเนดากันแน่ที่พูดไม่รู้เรื่อง

เนดาหันมามองกุ่มภาด้วยแววตาขบขัน

“เจ้านั้นะเดินจนจำทางได้”

“ใช่สิ ตั้งแต่มาอียิปต์เดินเข้าเดินออกเหมือนบ้านหลังที่สองเลยละ”

กุ่มภาเหลือบมองน้องสาวที่ทำหน้ายุ่งเหมือนว่าตัวเองเป็นคนทำให้พี่สาวเดินเข้าเดินออกทุกวัน

“เจ้าจะเข้าไปเดินได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้มันยังไม่ได้สร้างเป็นรูปเป็นร่างอะไรสักอย่าง แค้กั้นอาณาเขตไม่ให้ใครเข้าไปได้เท่านั้นเอง” เนดาหัวเราะหลังจากพูดจบเพราะขำสองพี่น้อง

กุ่มภาและกันยาหันขวับไปมองเนดา ดวงตาเบิกกว้างอย่างตกตะลึง

“อะไรนะ!” กุ่มภาร้องดังลั่น

“ทำไมละ หรือว่าเจ้าไม่เชื่อ” เนดาขมข้มให้สองพี่น้องที่ตอนนี้ใบหน้าเริ่มซีดเผือด

“เนดา ล้อเราสองคนเล่นใช้ไหม” กุ่มภาเริ่มเอ่ยเสียงลั่น กันยารีบจับมือพี่สาวเอาไว้แน่น

“ข้าไม่เห็นจำเป็นต้องล้อเล่นกับเจ้า” เนดาหน้าเครียดเมื่อเห็นปฏิกิริยาของสองพี่น้อง

“ที่นี่มีประธานาธิบดีใหม่ เอ่อ...คือ ผู้นำนะ”

“ถ้าเจ้าหมายถึงผู้ปกครองแผ่นดิน องค์ฟาโรห์รารอสเป็นเจ้าของแผ่นดินทั่วทั้งอียิปต์เหนือจดใต้ พระองค์ทรงเป็นเทพจุติลงมา” เนดาตอบคนเป็นพี่ซึ่งพูดโต้ตอบกับตนเองเพียงคนเดียว ส่วนคนน้อง เนดาเห็นเพียงแววตาทวาดกลัวและอาการตัวสั่นเท่านั้น

กุมภากอนใจเสียงดัง เริ่มปลงตกกับเรื่องที่เกิดขึ้น

“พี่จี้ เราจะทำยังไงดีคะ”

“โอ้! มาถึงปานนี้จะให้ทำยังไงได้ ทำใจซะเถอะยา อยู่มันที่นี่แหละ อยากให้มานักก็อยู่ๆ มันไป นึกหรือว่าคนอย่างกุมภากจะกลัว ฮี...ไม่มีทางอยู่แล้วที่คนอย่างกุมภากจะมานั่งคร่ำครวญร้องไห้อยากกลับบ้าน ผันไปได้เลย” กุมภาเริ่มกัดฟันกรอดๆ เจ็บใจตัวเองที่ตกเป็นเหยื่อให้สิ่งที่มองไม่เห็นเล่นตลกได้

“ยากแล้ว” กันยามมองพี่สาว เริ่มตาแดงน้ำตาคลอ

“พี่อยู่ทั้งคนไม่ต้องกลัวหรอกน่า ถ้าใครมันกล้าแหย่กับเราสองคน พี่จะหุ่มนันให้หลังหักเลย” กุมภากลัญญากับน้อง พร้อมกับปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งไว้

เนดามองสองพี่น้องที่กำลังคุยกันอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก ก่อนจะได้ยินเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นหน้ากระโจม แล้วมีรันดา น้องสาวคนเดียวของเนดาก็เดินเข้ามาอย่างร้อนรน

“เนดา แย่แล้ว พวกไอ้อ้าโมสมันจับคนของเราไปอีกแล้ว”

เนดามองหน้ามีรันดา พูดเสียงเครือียด “บอกพวกเราให้เตรียมพร้อม เราจะตามไปชิงตัวกลับมา”

มีรันดาหันหลังเดินกลับออกไปอย่างรวดเร็ว กุมภากจะอ้าปากถามเนดา แต่หญิงสาวชาวไบน่าซิงตอบเสียก่อน

“ไอ้อ้าโมสคนชั่วมันชอบจับผู้หญิงไปขาย คนของข้าถูกมันจับไปเกือบทุกวัน”

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหม” เลือดผู้ผดุงความยุติธรรมของกุมภาพุ่งพรวด เธอเป็นคนรักความถูกต้อง ย่อมทนเห็นลูกผู้หญิงด้วยกันถูกรังแกไม่ได้

“เจ้าซีม้า ฟันดาบ เป็นหรือเปล่า”

กุมภาส่ายหน้า เคยแต่ขี่ไอ้แกมอเตอร์ไซค์รุ่นทวด ซีม้ามันแพง อย่างเธอคงไม่มีปัญญาหรอก นึกแล้วก็เจ็บใจนิดๆ รู้แบบนี้เล่นกีฬาฟันดาบอีกอย่างก็ดี อย่างน้อยจะได้เป็นบ้าง การตอบว่า ‘ไม่เป็น’ ซ้ำเป็นการเสียหน้าสำหรับสุดยอดเจ้าแม่นักกีฬาหลากหลายยอดเยี่ยมเช่นเธอจริงๆ

“ไม่เป็น” กุมภาตอบเสียงอ่อย หน้าเจื่อน

“นั่นพวกเจ้าก็คอยอยู่ที่นี้แหละ” พุดจบเนตาก็หันหลังรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

กุมภาก่อนใจเฮือกใหญ่ เธอรู้แล้วว่าควรเริ่มทำอะไรก่อนเป็นอันดับแรกกับการที่ตัวเธอต้องทนติดอยู่ในอดีตยุคศึกดาบรพแบบนี้ กุมภาหันมาบอกน้องสาวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น

“พลังนี้พี่จะหัดซีม้า หัดฟันดาบ เพื่อการดำรงชีพในยุคมืดสลัวแห่งนี้”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หลังจากกุมภาและกันยาเปลี่ยนชุดที่เนดาล้างคนจัดหาให้แล้ว ทั้งสองคนก็ออกมายืนรับหัวหน้าชนเผ่าโบราณอยู่หน้ากระโจมพร้อมกับคนอื่นๆ

เนดาพาคนจำนวนหนึ่งกลับเข้ามาในเขตที่พักด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “เนดา ว่ายังไงบ้าง” หญิงสาวที่ยืนอยู่ไม่ห่างจากกุมภาริบเอ่ยปากถาม เนดาสายตึระจะเป็นคำตอบ ผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่รายรอบและรอคอยการกลับมาของกลุ่มคนที่ออกไปติดตามต่างส่งเสียงอื้ออึงรุมตาคคนโจดอาโมส

“ข้าขอโทษ ข้าตามพวกมันไม่ทันจริงๆ”

เสียงแม่เฒ่าคนหนึ่งดังโหยหวนออกมาจากกลุ่มคน “ช่วยหลานข้า

ด้วย ได้โปรด เนดา นางยังเด็ก อายุแค่สิบสี่ ช่วยนางด้วย”

“แม่เฒ่า ข้าขอโทษ ถ้าพวกเราออกไปนอกพื้นที่มันอันตรายเกินไป ข้าไม่อยากให้คนอื่นต้องเสี่ยงชีวิตอีก” เนดาตัดบท เธอต้องเข้มแข็ง ไม่ใจอ่อน

“พวกเราเก็บสัมภาระเตรียมย้ายที่”

แม่เฒ่ายังคงรำร้องคร่ำครวญอย่างน่าสงสาร กุมภามองเหตุการณ์ พร้อมกััดฟันกรอด ทนไม่ได้ต้องตะโกนเสียงกร้าวออกมา

“ฉันจะไปช่วยเอง”

ชาวโบนาทุกคนรวมทั้งเนดาต่างหันมามองหน้าคนพูด

“ข้าคิดว่าเจ้าคงพูดเล่นใช่ไหม”

“ไม่! ฉันจะไปช่วย เด็กคนนั้นอายุแค่สิบสี่ ควรจะมีอนาคตที่สดใส ไม่ใช่ถูกจับไปขายเป็นทาสอย่างนี้”

“เจ้าขี้มาก็ไม่เป็น ฟันดาบก็ไม่ได้ แล้วเจ้าจะเอาอะไรไปช่วย คนพวกนั้นโหดเหี้ยม เจ้าไม่รู้จักรักพวกมันดีพอเท่าข้าและคนของที่นี่”

สิ้นเสียงเนดา เสียงฝีเท้าม้าหลายสิบตัวก็มุ่งตรงมายังที่ตั้งชนเผ่า โบนา ชายฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่าสามสิบคนบนหลังม้าส่งเสียงโห่ร้องเหมือนประกาศชัยชนะดังก้องทั่วผืนทราย

เนดาและคนที่เหลือเริ่มแตกตื่น เนดาสั่งการเสียงกร้าว ประกาศสู้ไม่ถอย

“พวกเราไปเตรียมหาอาวุธลูกขึ้นสู้ วันนี้ข้าเนดาจะขอสู้ตาย ไม่ปล่อยให้พวกมันมารังแกพวกเราได้อีกแล้ว”

เนดาyddดาบใส่มือกุมภา

“ถ้าวันนี้พวกเรารอดไปได้ ข้ากับเจ้าจะเป็นพี่น้องกันไปตลอดชีวิต”

กุมภายักหน้า “รอดสิ พวกมันนั่นแหละจะแหละ”

เนดาหันมายิ้มให้กุมภา “น้องแห่งข้า ข้าชอบคำพูดเจ้า”

“พี่แห่งข้า” กุมภายืนยันด้วยน้ำเสียงจริงจัง เธอชักเริ่มชอบนิสัยของ

เนดาเข้าแล้ว ถ้าไม่ติดว่าเกิดกันผิดยุค เธอกับเนดาคงเป็นพี่น้องหรือเพื่อนสนิทกันได้

กุมภามองเนดาที่วิ่งออกไปเป็นทัพน้าด้วยความชื่นชม ก่อนจะหันมามองกันยาที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ยา ไม่ต้องกลัว พวกมันทำอะไรเราไม่ได้หรอก อยู่ข้างหลังพีไว้ ที่เหลือพีจัดการเอง”

กุมภามาเอาดาบมาแกว่งซ้ายแกว่งขวาสลบกันไป ลองแหงตรงดูบ้าง เต็มฟุตเวิร์กดูบ้าง ด้วยตึกกรีนกเทควันโดกับกีฬาหลากหลายที่เธอถนัดผสมกับดาบที่พาดฟันในมือ บวกกับความมุ่งมั่นในใจเต็มร้อย รับรองเถอะน่า! ไม่คิดณมือชั้นนี้หรอก ไ้อ้วพวกชั่วคิดจับผู้หญิงไปขาย พวกดูถูกเพศแม่วันนี้พวกมันได้มาเจอกุมภาก็ถือว่าความช่วยมาเยือนพวกมันแล้วกัน

“จับพวกมัน เลือกเอาคนสวยๆ นั่งพวกนี้ขายได้ราคาดี”

ชายร่างอ้วนนามว่าอาโมสตะโกนสั่งให้ลูกน้องเริ่มควานหาตัวสาวสวย ทำให้เกิดความซุลมุนวุ่นวายขึ้นในทันที ชายฉกรรจ์ใบหน้าโหดเหี้ยมทั้งหลายรีบกระโดดลงจากหลังม้าเข้ากอดรัดจุดดูลากร่างผู้หญิงที่ต่างวิ่งหนีเอาตัวรอดจนอลวนสับสนกันไปหมด หญิงสาวบางคนก็ลุกขึ้นมาต่อสู้ แต่ผลที่ได้รับคือการทุบตีเตะต่อย เสียงกรีดร้องของผู้หญิงผสมกับเสียงหัวเราะชอบใจของผู้ชายดังกลบเสียงอื่นจนสิ้น

ภาพที่เห็นทำเอาสองสาวชาวไทยถึงกับพูดไม่ออก กุมภาไม่คิดว่าตัวเองจะต้องมาเจอสภาพแบบนี้ มันป่าเถื่อนเกินไป

ชายร่างอ้วนหันมามองสองสาวที่ยืนนิ่งอยู่หน้ากระโຈມ จากนั้นก็กระตุกยิ้มมุมปากอย่างนึกไม่ถึงว่าวันนี้จะได้ของดีติดตัวกลับไป อาโมสหันมาสั่งลูกน้องพลางชี้ไปที่สองสาว กุมภาก็จับตามองความเคลื่อนไหวทุกฝีก้าว ถ้าไม่ติดว่าต้องดูแลน้อง เธอยากเข้าไปแลกกับพวกเลวๆ นี่เหลือเกิน

“พีจี้ พวกนั้นเดินมาทางนี้แล้ว”

“ไม่ต้องกลัว อยู่ข้างหลังพีเอาไว้”

ผู้ชายสี่ห้าคนรวมทั้งตัวหัวหน้าเดินตรงมายังสองพี่น้อง อาโมสมอง
กันยตาขาวและพูดด้วยน้ำเสียงกรุ้มกริม

“ถ้าไม่ยากเจ็บตัว ยอมไปกับข้าซะดีๆ นั่งคนสวย”

“ไม่ไปโว้ย ไอ้หมูอ้วน” กุมภาตะโกนคำเสียงดัง

“แก! นั่งสารเลว ข้าพูดกับนั่งคนสวย ไม่ใช่แก พวกเราจัดการนั่งคนนี้
ก่อน แล้วเอาตัวนั่งคนสวยมาให้ข้า” อาโมสโหม้จนหน้าดำหน้าแดงเมื่อถูก
ผู้หญิงด่า

ชายร่างยักษ์เดินอย่างสามชุกเข้าไปหากุมภา กุมภาเตรียมตัวตั้งรับ
อย่างดี รวบรวมสมาธิเหมือนเช่นทุกครั้งที่ลงแข่งขัน แต่ครั้งนี้เต็มพัน
สูงกว่ามากนัก เพราะถ้าผิดพลาดย่อมหมายถึงชีวิตตัวเธอและน้องสาว
กุมภาตั้งใจเต็มที่ โปหน้าที่เคยระบายไปด้วยรอยยิ้มตลอดเวลาเรียบเฉยจน
น่าใจหาย

เนดาเห็นเหตุการณ์ที่อาโมสตั้งใจเล่นงานสองพี่น้องแล้วไม่รู้สึก
แปลกใจแม้แต่น้อย เพราะน้องสาวของกุมภาเป็นผู้หญิงที่สวยงาม ไอ้อาโมส
มันคงคิดจะเอาตัวกลับไปด้วยแน่ และแม้ว่าใจอยากจะรีบผลออกมาช่วย
สองสาว แต่คนของอาโมสที่กำลังรุกไล่เข้าจับตัวหญิงสาวในเผ่า ทำให้เนดา
ไม่มีโอกาสผลออกมาช่วยเหลือ ได้แต่ชำเลืองมองอย่างเป็นห่วง

“กุมภา ระวังตัวด้วย หลบตามันให้ดี ดูจิ้งหะการลงดาบ” เนดา
ตะโกนบอกด้วยความเป็นห่วง เธอรู้สึกเอ็นดูสองพี่น้อง แม้ว่าเพิ่งจะ
พบกันเพียงแค่วันเดียว แต่กุมภาได้แสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญที่
ผู้หญิงน้อยคนนักจะมี นั่นทำให้เธอรู้สึกเลื่อมใสและไม่ต้องการให้สองคนนี้
เป็นอะไรไป

กุมภาหรีตา คิดตามคำพูดของเนดา เธอต้องจับจิ้งหะการลงดาบให้
ได้

ชายร่างยักษ์ใช้ดาบฟันเข้าไปใส่กุมภาเป็นครั้งแรกทางด้านขวา กุมภา
หลบได้อย่างหวุดหวิด

‘ไม่ยากเท่าไรแฮะ’ กุมภาคิดในใจ ก่อนจะหลบหลีกครั้งต่อไป ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

เนดาขำเลื่องมองการหลบตาบของกุมภา แม้ว่าครั้งแรกจะเกือบไป แต่ครั้งต่อๆ มานับว่าใช้ได้ดีทีเดียว เนดาจึงตะโกนบอกต่อ

“กุมภา หาจังหวะสวนกลับ ตวัดดาบเร็วๆ แรงๆ แล้วถอยออก”

กุมภายกหน้า เริ่มคิดหาทางลี้มอีกฝ่าย เธอต้องสวนกลับ ไม่อย่างนั้นไม่มีทางชนะ ดังนั้นเมื่อชายร่างใหญ่ยักษ์ตวัดดาบลงมาอีกครั้ง กุมภาซึ่งหลบได้ก่อนจึงรีบตวัดดาบฟันสวนเข้าไปกลางลำตัว และโดนชายร่างยักษ์อย่างจังจนอีกฝ่ายทรุดลงขาดใจตายทันที

“เฮ้ย! ตายเลยเธอ ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ เวิร์กรรมแล้วฉัน”

กุมภามองดาบเปื้อนเลือดในมืออย่างรังเกียจ “อ๊...”

อาโมสเริ่มโมโหหนัก “พวกแกเร็วสิ จัดการนั่นซะ เข้าไปพร้อมกันเลย ฤทธิ์มากนัก”

“สามรุมหนึ่ง ไม่คิดอายุเลยี่ซุ่มๆ เป็นผู้ชายซะเปล่ารุมผู้หญิง กลับบ้านไปซุกอยู่ในเืองไป” กุมภาดำก่อนลงมือสู้

ชายสามคนชะงักเล็กน้อย และหันมามองหน้ากัน

“ซึกซึกทำไม ลงมือได้แล้ว แล้วแกไปเอาตัวนางคนสวยมา”

เสียงตะโกนของอาโมสทำให้ชายทั้งสามคนเดินตรงเข้าหากุมภาอย่างไม่ลังเลอีก เสียงดาบฟาดฟันกันเริ่มขึ้น กุมภาเริ่มสู้เชิง การหลบหลีกสำหรับตัวเธอไม่เป็นปัญหา ก่อนสายตางจะเหลือบไปเห็นกันยาโดนชายคนหนึ่งจุดกระชาก

“พี่จี้ ช่วยยาดัวย”

“แก ไอ้พวกสารเลว ปล่อยน้องฉันนะไว้ย” กุมภาตวัดดาบฟันใส่ทั้งสามคนไม่ยั้ง แต่ไม่ทัน เมื่อกันยาถูกลากตัวไปหาอาโมสใจโหดที่ส่งเสียงหัวเราะดังเข้ามาบาดใจผู้เป็นพี่สาว

“ไอ้ชั่ว! ปล่อยน้องฉัน!” กุมภาตะโกนเสียงดังลั่น

ชายทั้งสามคนรามือจากกุมภา หันหลังผละกลับไปสมทบเจ้านายที่เตรียมจากไป หลังจากได้ตัวสาวสวยและหญิงสาวชาวไปน่านจำนวนหนึ่งที่จะสร้างเม็ดเงินมูลค่ามหาศาลให้แก่ตัวเอง

กุมภาวิ่งตามหวังเข้าไปช่วยน้อง แต่ชายฉกรรจ์ทั้งหมดต่างชักม้าวิ่งกลับไป ท่ามกลางเสียงหัวเราะชอบใจของอาโมสที่ยังคงดั่งแว่วเข้ามา กุมภา ร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง มองร่างน้องสาวเป็นครั้งสุดท้ายด้วยความรู้สึกผิด ก่อนทั้งหมดจะหายไปจากสายตา

“ฉันจะไปช่วยน้อง!” กุมภา ร้องตะโกนก้องกลางผืนทรายและวิ่งตามพวกนั้น จนเนตาต้องปราดเข้ามาขวางไว้

“กุมภา ใจเย็นก่อน”

“ฉันเย็นไม่ไหวแล้ว นั้นน้องสาวคนเดียวของฉัน เรามีกันอยู่แค่สองคน ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ต้องไปช่วยน้อง” กุมภา พุดเสียงกร้าว ต่อให้ตัวเธอต้องตาย เธอก็ต้องช่วยกันยาออกมาให้ได้

เนตาพยักหน้า มองหน้ากุมภา

“ข้าจะช่วยเจ้าอีกแรง แต่เจ้าต้องใจเย็น”

กุมภาหายใจแรงด้วยความโกรธ แต่ก็พยักหน้ารับ เธอต้องไม่รู้ว่ากุมภา รืบปาดน้ำตาตัวเองทิ้งก่อนที่มันจะไหลออกมา เธอต้องเข้มแข็ง ไม่อ่อนแอเด็ดขาด

กุมภาเงยหน้า มองตรงไปยังขอบฟ้าพลางสาบาน

“ถ้าไอ้อาโมสมันแต่จะต้องกันยาแม่เพียงปลายเล็บ มันจะต้องได้รับบทเรียนอย่างเจ็บแสบที่สุด”

“นาย เราจะทำยังไงกับผู้หญิงที่จับมาได้”

อาโมสกวาดตามองหญิงสาวนับสิบ แล้วยิ้มมุมปากอย่างชอบใจ

“ประกาศไปให้ทั่ว อีกสามวันข้าจะจัดประมุขดอกไม้หอมแห่งสะฮารา ส่งข่าวตามสายออกไป นอกจากสาวงามจากเผ่าไปน่านแล้ว ยังมีสาว

สวยหวานงามปานเทพิตาพรหมจรรย์อันเป็นที่สุดของการประมุขครั้งนี้”

กัณยาถอดเข้านั่งร้องไห้อยู่ภายในกระโจมหลังใหญ่พร้อมหญิงสาว
ชาวไบน่าส่วนหนึ่งที่โดนจับตัวมาพร้อมกัน อาโมสเดินตรงเข้ามาหาหญิงสาว
มองด้วยความพึงพอใจ

“นางคนสวย เจ้าชื่ออะไร”

กัณยาแหม่มปากแน่นไม่ยอมตอบ อาโมสจึงดึงร่างบางเข้าหาตัว และ
มองด้วยสายตาโลมเลียมวาววับไปทั่วทั้งตัว

“นายข้าถามเจ้า ทำไมไม่ตอบ อยากเจ็บตัวใช่ไหม” ชายร่างดำ
คนติดตามอาโมสสู่ค้ำรามใส่กัณยา ตรงเข้าจะตบตีหญิงสาวที่กล้าขัดคำสั่ง
เจ้านาย

“อย่า! เดียวสินค้าของข้าจะเสียหาย นี่มันจะต้องเป็นตัวทำเงินทำ
ทองให้เรา” อาโมสหัวเราะดังก้อง แวตาส่อความละโมภ เมื่อคิดว่าสาวสวย
อย่างนี้คงทำเงินให้มหาศาล ชายอ้วนมองหน้ากัณยาแล้วยิ้มเย้น ใช้มืออุ้ม
ใหญ่ลูบไล้ใบหน้าสวยหวานด้วยความพึงพอใจ กัณยารีบสะบัดหน้าหนีด้วย
ความรังเกียจ

“ไม่ต้องห่วงนางคนสวย ข้าไม่ทำอะไรเจ้าหรอก เจ้าเป็นสินค้าชั้นดี
ขนาดนี้ ข้าไม่ยากให้มีตำหนิ”

อาโมสหัวเราะชอบใจ ก่อนหันไปสั่งลูกน้องเสียงดัง

“พวกแกฝ่าสินค้าข้าไว้ให้ตี อย่าให้หนังพวกนี้มันหนีไปได้ โดยเฉพาะ
นางคนสวย จำไว้ว่างานนี้จะทำให้พวกเราสบายไปได้หลายปี”

ท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้าจากกลางทะเลทรายสะฮารา กลุ่มชายฉกรรจ์
ชุดดำไม่ต่ำกว่าสามสิบคนควมม้าผ่านด้วยความเร็ว ทิ้งเพียงฝุ่นทรายฟุ้ง
กระจายไว้เบื้องหลัง

ม้าฝีเท้าชั้นยอดเหล่านั้นพาชายชุดดำทั้งหมดตรงเข้าหยุดพักบริเวณ
โอเอซิสขนาดใหญ่ อันเป็นจุดพักของชาวทะเลทรายที่จำเป็นต้องอาศัย

ผ่านทางในดินแดนแห่งนี้

“เกกิ ทำไมวันนี้ที่ผู้คนถึงได้ดูหนาทานัก มีอะไรหรือไม่” ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาคมคาย ดวงตากลมโตนายแวแห่งอำนาจ จมูกโค้งเป็นสันใหญ่รับกับใบหน้า คิ้วเข้มดกหนางดงามราวประติมากรรมชั้นเลิศหันมาถามคนสนิททันทีที่เดินทางมาถึงโอเอซิส

“ท่านรารอส คินนี้จะมีการประมูลดอกไม้หอมแห่งสะฮารา ผู้คนที่ได้ข่าวต่างมาร่วมชมการประมูล เห็นว่าครั้งนี้มีสาวงามประดุจเทพธิดาถูกร่วมประมูลด้วยขอรับ”

ชายหนุ่มรารอสพยักหน้ารับรู้ มีน้าววันนี้ผู้คนถึงหนาตามากเป็นพิเศษ

“บอกพวกเราด้วย ข้าจะพักที่นี่คินนี้ ข้าเองก็อยากรู้เหมือนกัน สาวสวยที่งามดั่งเทพธิดาจะสวยสมหรือเป็นเพียงคำเล่าลือ”

เกกิพยักหน้ารับ เพราะรู้ว่าท่านรารอสไม่เคยพลาดเรื่องสาวงาม

“ขอรับ นายท่าน”

“พีเนดา ได้ข่าวอะไรมาบ้างไหม” กุมภาร้อนใจถามหญิงสาวที่ออกไปสืบข่าว คินนี้จะมีการประมูลดอกไม้หอมแห่งสะฮารา แล้วน้องสาวเธอก็ถูกจับตัวไปร่วมประมูลด้วย

“พวกมันจับน้องเจ้าและคนของข้าซึ่งรวมกันไว้ที่กระโจมหลังใหญ่ใกล้เวทีประมูลนั่นแหละ ตอนนี้น้องสาวเจ้าสบายดี พวกมันยังไม่ได้ทำอะไรนาง” เนดาเอ่ยเสียงเครียด

“ฉันจะไปช่วยน้อง” กุมภาลุกขึ้น แต่เนดาหันมาปรามไว้

“ยังไม่ถึงเวลา ตอนนี้นั้นให้คนเฝ้ากระโจมไว้แน่นหนามาก พวกเราคงเข้าไปไม่ถึงตัวน้องเจ้าแน่”

กุมภาสีดขัด “พีเนดา ฉันรอไม่ไหวแล้ว ต้องให้หรือไปจนถึงเมื่อไร”

เสียงหนักแน่นตอบกลับมา แวต่ายยืนย่นตามคำพูดนั้น

“คินนี้...”

ทั่วบริเวณรอบเวทีประมูล คนมากหน้าหลายตาต่างเข้าร่วมการประมูลในคำคืนนี้ อาโมสยืนยิ้มพอใจในความสำเร็จ เงินมากมายกำลังรอเข้ากระเป๋าอยู่ไม่ไกล

เสียงตะโกนแข่งขันให้ราคาประมูลผู้หญิงคนแล้วคนเล่าดังขึ้นไม่ขาดระยะ หญิงสาวชาวไบน่านับสิบยืนเรียงรายอยู่หลังเวที รอถูกประมูลตัวด้วยความหวาดกลัว ก้นยานั่งหน้าซีตอยู่ในกระโจมคนเดียว เธอเป็นคนสุดท้ายที่ต้องออกไป หญิงสาวเริ่มร้องไห้เมื่อนึกถึงพี่สาว ถ้าเธอไม่ขอพี่จีมาที่เยว อียิปต์ก็คงไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น

“อย่าร้อง” เสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากคนที่เพิ่งเดินเข้ามาใหม่

“ซู...เจียบนะ” กุมภาในชุดเสื้อผ้าผู้ชายบอกน้องสาว ตอนนั้นคนของอาโมสส่วนมากไปร่วมชมการประมูลหรือไม่ก็อุ่นวยอยู่หน้าเวที ทำให้เธอมีโอกาสแฝงกายเข้ามาได้ง่าย ซ้ำคนเฝ้ากระโจมเหลือเพียงสองคน เธอและเนดาได้จัดการไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นเนดากำลังยืนรออยู่หน้ากระโจม

“เปลี่ยนเสื้อมาสชุดนี้” กุมภายื่นเสื้อผ้าให้ก้นยา

ก้นยาพยักหน้า รับเสื้อผ้ามาเปลี่ยนด้วยความรวดเร็ว เธอเองก็ไม่อยากใส่เสื้อผ้านางระบำที่มีเพียงแค่ผืนผ้าน้อยชิ้นแบบนี้สัก

“พี่จี แล้วเราจะหนีออกไปได้อย่างไรคะ”

“ยา ฟังพี่นะ พี่เนดาอยู่ออกหน้ากระโจม ยาออกไปพร้อมพี่เนดา หนีไปก่อน พี่ต้องช่วยคนที่เหลือ”

“แต่ว่า...” ก้นยาเริ่มหน้าเสียว

“ไม่มีแต่ ยาไปก่อน พี่จะถ่วงเวลาไว้เอง” กุมภาหยิบชุดนางระบำจากน้องสาวมาถือ ก้นยาเริ่มใจไม่ดี

“พี่จี จะทำอะไร”

“ในเมื่อไอ้อาโมสมันอยากให้เราสวยขึ้นเวทีประมูลนัก เดียวพี่จัดให้มันเอง” พุดจบกุมภาก็ดันหลังให้น้องสาวรีบออกไปก่อนที่จะมีใครเข้ามาเห็น

เปรี๊ยะ!

จู่ๆ เสียงฟ้าผ่าก็ดังกึกก้องกัมปนาทไปทั่วบริเวณผืนทรายแห่งนั้น
หนึ่งครั้ง ลัญญานแห่งการเปลี่ยนแปลงสลัดดวงชะตาระหว่างสองพี่น้อง
กำลังเริ่มต้นขึ้น กลายเป็นลางบอกเหตุว่าต่อจากนี้ไป ชีวิตของทั้งสองจะ
ไม่มีวันกลับไปเป็นดังเดิม...